

This eChok volume of

Bamidbar

Volume 1

is dedicated In memory of

יוסף אליהו בן שמחה ז"ל

Joseph Harary

Dedicated by his ever-loving Family

Practical Law:

הלכה

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 7

הרמב"ם הלכות תפלה פרק ו

(1) In most of our cities, the people have made it their custom to recite these blessings one after another in the synagogue, whether they have become obligated to say them, or not. This is a mistake, and it is not proper to do so; a person should not recite a blessing unless he has become obligated to do so. [However, see Shulchan Aruch, Ohr HaChaim, 46:2 and Mishnah Berurah 13.]

(2) Someone who is learning Torah early in the morning before he has recited the Shema, whether he is studying the Written or the Oral Torah, first washes his hands and recites three blessings, and then he may learn. These blessings are: "Who has sanctified us with His commandments and commanded us regarding words of Torah. Please, Lord our God, make the words of Your Torah pleasant in our mouths and in the mouths of Your people, the whole house of Israel, and may we and our descendants and the descendants of Your nation be people who know Your

Name and occupy themselves with Your Torah. Blessed are You, O Lord, who teaches Torah to His people Israel. Blessed are You, Lord our God, King of the universe, who chose us from all the nations and gave us His Torah. Blessed are You, O Lord, who gives the Torah." (3) Every day one is obligated to recite these three blessing. He then learns a little bit of Torah. The people have made it their custom to read the blessing of the priests [for this purpose]. In some places, they read "Command the Children of Israel." (Numbers 28:1-8) In some places, they read both of them, as well as chapters or laws from the Mishnah or from the *beraitot*.

א נהגו העם ברוב ערינו לברך ברכות אלו זו אחר זו בבית הכנסת בין נתחייבו בהן בין לא נתחייבו בהן וטענתו היא. ואין ראוי לעשות כן ולא יברך ברכה אלא אם כן נתחייב בה; ב המשפטים לקרוא בתורה קודם שיקרא קריאת שמע בין קורא בתורה שבכתב בין קורא בתורה שבעל פה נוטל ידיו תחלה ומברך שלש ברכות ואחר כך קורא. ואלו הן: אשר קדשנו במצותיו וצונו על דברי תורה. והערב נא ה' אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך כל בית ישראל ונהיה אנהנו וצאצאינו וצאצאי עמך יודעי שמך ועוסקי תורתך ברוך אתה ה' המלמד תורה לעמו ישראל. ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו ברוך אתה ה' נתן התורה; ג בכל יום חייב אדם לברך שלש ברכות אלו ואחר כך קורא מעט מדברי תורה. ונהגו העם לקרוא ברכת כהנים. ויש מקומות שקורין צו את בני ישראל. ויש מקומות שקורין שתייהן וקורין פרקים או הלכות מן המשנה ומן הבריתות:

NASO FOR WEDNESDAY**נשא ליום רביעי**

TORAH

תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ו דמילוי ו דשם ב"ן לקנות בו הארת נפש משבת הבאה

לו ויהיו פקדיהם למשפחתם אלפים שבע לו והיו מניניהון לנצייתיהון

(36) Their tally, according to their families: two thousand, seven hundred and

תָּרִין אֶלְפִין שְׁבַע מֵאָה
 וְחֲמִשִּׁין: לוֹ אֶלֶין מִנִּיגֵי זְרַעֲיִת
 קִהַת כֹּל דְּפִלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמַנָּא
 דִּי מִנָּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל
 מִימְרָא דִּי בִידָא דְמֹשֶׁה:
 לח וּמִנִּיגֵי בְנֵי גֵרְשׁוֹן
 לְזַרְעֵיהוֹן וּלְבֵית אֲבֹתָהוֹן:
 טט מִפְּר תִּלְתִּין שְׁנִין וְלַעֲלָא
 וְעַד בַּר חֲמִשִּׁין שְׁנִין כֹּל דְּאִתִּי
 לְחִילָא לְפִוּלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן
 זְמַנָּא: מ וְהוּוּ מִנִּיגֵיהוֹן
 לְזַרְעֵיהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן
 תָּרִין אֶלְפִין וְשִׁית מֵאָה
 וּתְלָתִין: מא אֶלֶין מִנִּיגֵי זְרַעֲיִת
 בְּנֵי גֵרְשׁוֹן כֹּל דְּפִלַּח בְּמִשְׁכַּן
 זְמַנָּא דִּי מִנָּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל
 מִימְרָא דִּי:

מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים: לז אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת
 הַקֹּהֲתִי כָּל־הָעֶבֶד בְּאֶהֱל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד
 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: ס
 לח וּפְקוּדֵי בְנֵי גֵרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחוֹתָם וּלְבֵית
 אֲבֹתָם: טט מִפֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד
 בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לְצַבָּא לַעֲבֹדָה
 בְּאֶהֱל מוֹעֵד: מ וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחַתָּם
 לְבֵית אֲבֹתָם אֶלְפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים:
 מא אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן כָּל־
 הָעֶבֶד בְּאֶהֱל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 עַל־פִּי יְהוָה:

fifty. (37) This is the tally of the Kehaty families, all who served in the Tent of Appointment, who were counted by Moshe and Aharon by order of the Lord through Moshe. (38) The tally of the sons of Gershon, according to their families and their fathers' household. (39) From the age of thirty years and upwards, until the age of fifty years, all who enter the legion, for service in the Tent of Appointment. (40) Their tally, according to their families and their fathers' household: two thousand, six hundred and thirty. (41) This is the tally of the families of the sons of Gershon, all who served in the Tent of Appointment, whom Moshe and Aharon counted by order of the Lord.

PROPHETS Judges 13

נביאים שופטים פרק יג

יז וַיֹּאמֶר מְנוּחַ לְמַלְאָכָא דִּי מַה
 שְׁמֶךָ אֲרִי יִתְקַיְמוּן פְּתִיגְמֶךָ
 וּנְיַקְרִינָךְ: יח וַיֹּאמֶר לִיָּהּ

יז וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־מַלְאָךְ יְדוּהַ מִי שְׁמֶךָ כִּי־יָבֵא
 דְּבַרְיֶךָ (דְּבַרְךָ קָרִי) וְכִבְדִּנּוּךָ: יח וַיֹּאמֶר לוֹ מַלְאָךְ:

(17) And Manoach said to the angel of the Lord; What is your name, so that when your word comes, we may honor you? (18) And the angel of the Lord said

RASHI

רש"י

(17) כי יבא דברך — *If a message will come from you, when we know and recognize your name, We may honor you — to do that*

(יז) כי יבא דברך. אם יבא לנו שליחות דבר מאתך משנדע ונכיר את שמך: וכבדנוך. נעשה מה

מִלְאָכָא דִּי לְמָא דְנָן אֵת
 שְׂאִיל לְשָׁמַי וְהוּא מְפָרֵשׁ:
 יט וְנָסִיב מְנוּחַ יֵת גְּדִיאַ בְּר עֲזִי
 וְיֵת תְּקָרֻבְתָּא וְאַסִּיק עַל
 טִינְרָא קָדָם יי וּמְפָרֵשׁ לְמַעְבַּד
 וּמְנוּחַ וְאַתְתִּיה תָּזֶן: כ וְהוּה
 בְּמִיֶּסֶק שְׁלֹהֲבִיתָא מְעֻלֵי
 מִדְּבַחָא לְצִית שְׁמִיא וְסִלִּיק
 מִלְאָכָא דִּי בְּשִׁלְהוּבִית
 מִדְּבַחָא וּמְנוּחַ וְאַתְתִּיה תָּזֶן
 וּנְפִלוּ עַל אִפִּיהוֹן עַל אֲרַעָא:
 כא וְלָא אוֹסִיף עוֹד מִלְאָכָא דִּי
 לְאַתְחַזָּא לְמְנוּחַ וְלְאַתְתִּיה בְּכֶן יְדַע מְנוּחַ לְאַתְתִּיה מִמַּת נְמוּת
 אַרִי מִלְאָכָא דִּי חֲזִינָא:

יְדוּה לְמָה זֶה תִּשְׁאַל לְשָׁמַי וְהוּא פֹּלְאִי: יט וַיִּקַּח
 מְנוּחַ אֶת־גְּדִי הָעִזִּים וְאֶת־הַמִּנְחָה וַיַּעַל עַל־הַצֹּרֶר
 לַיְדוּה וּמִפְּלֵא לַעֲשׂוֹת וּמְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאִים: כ וַיְהִי
 בְּעֵלוֹת הַלֶּהֶב מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ הַשָּׁמַיְמָה וַיַּעַל מִלְאָךְ־
 יְדוּה בְּלֶהֱב הַמִּזְבֵּחַ וּמְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאִים וַיִּפְּלוּ
 עַל־פְּנֵיהֶם אֲרָצָה: כא וְלֹא־יָסַף עוֹד מִלְאָךְ יְדוּה
 לְהִרְאֶה אֶל־מְנוּחַ וְאֶל־אִשְׁתּוֹ אִזּוּ יָדַע מְנוּחַ כִּי־
 מִלְאָךְ יְדוּה הוּא: כב וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־אִשְׁתּוֹ מוֹת
 נְמוּת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ:

to him; Why do you ask me for my name; since it is hidden. (19) Then Manoach took the kid-goat and the meal-offering and offered it upon the rock to the Lord and a miraculous deed was performed while Manoach and his wife were watching. (20) And it was when the flame went up from upon the altar towards heaven that the angel of the Lord ascended in the flame of the altar. And Manoach and his wife were watching and they fell on their faces to the ground. (21) And the angel of the Lord did not continue to appear to Manoach and to his wife. Then Manoach knew that he was an angel of the Lord. (22) So Manoach said to his wife; We will surely die for we have seen God.

RASHI

רש"י

שְׁתַּשְׁלַח לָנוּ: (יח) וְהוּא פֹּלְאִי. מְבוֹסָה תְּמִיד הוּא — *It is which you request. (18) והוא פלאי — hidden and always changing.* מִשְׁתַּנָּה:

WRITINGS Proverbs 31

כתובים משלי פרק לא

טז זְמַמְה שְׂדֵה וְתַקְחָהּ מִפְּרֵי כַּפִּיהָ נֹטַע (קרי נֹטְעָה)
 וְנָסְבַת חֲקֵלָא וּמִן פְּרֵי דִידָהָא
 נִצְבַת פְּרָמָא: יז וְאָסְרַת
 בְּעוֹשָׁנָא חֲרָצְהָא וְזִרְתָּ

(16) She considers a field and buys it, from the fruit of her hands she plants a vineyard. (17) She girds her loins with vigor and strengthens her arms.

RASHI

רש"י

(טז) זְמַמְה שְׂדֵה. חֲשְׁבָה מִחֲשׁוֹבוֹת הָאִיךָ תִּקְנָה — *She contemplates how to purchase it.*

יח טַעַמָּה כִּי טוֹב סַחְרָה לֹא יִכְבֶּה בְּלִיל (קרי בְּלִילָה) דְרַעָהָ: יח וְטַעַמַת מְטוּל
 נְרָה: יט יְדִיהָ שְׁלַחָה בְּכִישׁוֹר וְכַפֵּיהָ תִמְכּוּ פֶלֶךְ: דְּטַבְתָּא תַגְרוּתָהּ וְלֹא דָעָךְ
 כ כַּפֶּה פֶרֶשָׁה לַעֲנִי וַיְדִיהָ שְׁלַחָה לֹאבִיוֹן: כֹּא לֹא בְּלִילָא שְׁרָגָה: יט יְדִיהָ
 תִּירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֵג כִּי כָל־בֵּיתָהּ לְבַשׁ שָׁנִים: פֶּשְׁטָא בְּכוֹנֵשִׁירָא וַיְדִיהָ
 לַעֲנִיָּא וְדַרְעִיָּה מוֹשִׁיטָא לְבָכִין מְעוֹלָא: כ יְדִיהָ פֶּשְׁטָא
 לַעֲנִיָּא וְדַרְעִיָּה מוֹשִׁיטָא לְעֵלִיבִי: כֹּא לֹא יְדַחְלוֹן בְּנֵי בֵּיתָהּ מִן תַּלְגָּא מְטוּל דְּכוּלְהוֹן בְּנֵי בֵּיתָהּ לְבִישִׁין הוּוּ זְהוּרִיתָא:

(18) She perceives that her merchandise is good, her lamp is not extinguished at night. (19) She stretches out her hands to the forstaff and her hands support the spindle. (20) She spreads out her palm for the poor and stretches out her hands to the needy. (21) She fears not for her household from the snow for all her household is clothed in crimson.

RASHI

רש"י

(19) כִּישׁוֹר פֶּלֶךְ — *these are specialized tools for work with wool and flax.* (21) לֹא תִירָא מִשְׁלֵג — *those who live in her house.* — *i.e., from the cold.* לְבַשׁ שָׁנִים — *colored clothing.*

שָׂדָה: (יט) כִּישׁוֹר, פֶּלֶךְ. הֵם כְּלִים מֵיחָדִים לְמַלְאָכַת צְמָר וּפְשׁוֹתָן: (כא) לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ. לְבָנֵי בֵּיתָהּ: מִצִּינָה: לְבַשׁ שָׁנִים. בְּגָדֵי צְבָעוֹנִים:

Mishnah Sanhedrin, chapter 5

משנה סנהדרין פרק ה

(1) They [the judges] would examine them with seven [chakirof] investigative questions: In which [seven-year] *shemittah* cycle [did this occur]? In which year? In which month? On which day of the month? On which day?

א הָיוּ בּוֹדְקִין אוֹתָן בְּשֶׁבַע חֲקִירוֹת, בְּאִיזָה שָׁבוּעַ, בְּאִיזוֹ שָׁנָה, בְּאִיזָה חֹדֶשׁ, בְּכַמָּה בַחֹדֶשׁ, בְּאִיזָה יוֹם, בְּאִיזוֹ שָׁעָה, בְּאִיזָה מְקוֹם. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּאִיזָה יוֹם, בְּאִיזוֹ שָׁעָה, בְּאִיזָה מְקוֹם. מִכִּירִין אֶתֶם אוֹתוֹ.

At what hour [of the day]? At what place? Rabbi Yose says: [they were only asked:] On which day [of the week]? At what hour? At what place? [This would pin down the witnesses to a specific period of time thus, allowing their testimony to be refuted, if others were to testify that during that period of time, the supposed witnesses were seen at another location. They were further asked:] did you know him? Did you warn him? And where one commits idolatry, [the witnesses are

רבנו עובדיה מברטנורא

א הָיוּ בּוֹדְקִין אוֹתָן. אַחַר שֶׁאֵימְרוּ עֲלֵיהֶן הָיוּ בּוֹדְקִין אוֹתָן בְּשֶׁבַע חֲקִירוֹת כְּנֶגֶד שֶׁבַע לְשׁוֹנוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ בְּמִקְרָא בַחֲיִיבֵי מִיתוֹת בֵּית דִּין. וְדַרְשָׁת. וְחֻקְרַת וְשִׂאלַת הַיֵּטֵב (דְּבָרִים יג) הָרִי כֹּאן שְׁלֹשָׁה. וְשִׂאלַת אֵינּוּ מִן הַמִּנְיָן שֶׁמִּמֶּנּוּ לְמַדְנּוּ בְּדִיקוֹת וּבְמִקּוֹם אַחַר הוּא אוֹמֵר (שם יז) וְהוֹדֵךְ לָךְ וְשִׁמְעַת וְדַרְשָׁת הַיֵּטֵב יֵשׁ כֹּאן שְׁנַיִם אַחֲרָיִם. הָרִי לָךְ חֲמִשָּׁה. וּבְמִקּוֹם אַחַר אוֹמֵר (שם יט) וְדַרְשׁוּ הַשׁוֹפְטִים הַיֵּטֵב שְׁנַיִם אַחֲרָיִם הָרִי כֹּאן שֶׁבַע: בְּאִיזוֹ שָׁבוּעַ. שֶׁל יוֹבֵל: בְּאִיזוֹ שָׁנָה. שֶׁל שָׁבוּעַ: בְּאִיזָה יוֹם. שֶׁל שַׁבַּת: בְּאִיזוֹ שָׁעָה. שֶׁל יוֹם. שֶׁכֵּל שֶׁבַע חֲקִירוֹת הִלְלוּ מִבִּיאוֹת אוֹתָן לִיד הַזְּמוּהָ. וְשִׂמָּא אֵין עֲדִים לְהוֹיֵמֵן לְכָל הַיּוֹם. וְיֵשׁ עֲדִים לְהוֹיֵמֵן לְאוֹתָהּ שָׁעָה: ר' יוֹסִי אוֹמֵר. אֵין צָרִיךְ אֵלֶּא שְׁלֹשָׁה חֲקִירוֹת. בְּאִיזוֹ יוֹם בְּאִיזָה שָׁעָה. בְּאִיזוֹ מְקוֹם. וְאֵין הִלְכָה כְּרַבִּי יוֹסִי אֵלֶּא אִפִּילוֹ אוֹמְרוּ הַעֲדִים אֶתְמוּל הַרְגוּ. בּוֹדְקִין אוֹתָן בְּשֶׁבַע חֲקִירוֹת כְּדִי שֶׁתִּטְרַף דַּעְתָּן עֲלֵיהֶן וַיּוֹדוּ אִם יֵשׁ פְּסוּל בְּעַדוֹתָן: מִכִּירִין אֶתֶם אוֹתוֹ. הַהֲרוּגוּ. שִׂמָּא עוֹ"ג הוּא וְזוֹ אֵינָה מִן הַחֲקִירוֹת שֶׁמִּבִּיאוֹת לִידֵי

also asked;] What did he worship? And how did he worship? (2) Whoever is more exhaustive in the cross-examinations [*bedikot*] is more praiseworthy. It once happened that [Rabbi Yochanan] ben Zakkai cross-examined [the witnesses who testified to a murder under a fig tree] regarding the [appearance of the] fig stems. What is the difference between *chakiroi* and *bedikot*? Regarding *chakiroi* [the seven questions in the Mishnah above pinpointing the where and when], if one [of the witnesses] answers: I do not know, their testimony is void [since he cannot be refuted by *hazamah* regarding that point and any testimony which is not liable to *hazamah* is void (Makot 1:4)]. However, regarding *bedikot* [secondary questions by which one compares the testimony of the witnesses], if one answers: I do not know, or even if both say: We do not know, their evidence is valid. But if they [the witnesses] contradict one another, regardless of whether in the *chakiroi* or the *bedikot*, their evidence is void. (3) If one [witness] testifies, [It happened] on [Tuesday] the second of the month, and the other says, [it happened] on [Tuesday] the third of the month, their evidence is valid, for one is aware of the intercalation of the month, while the other is not aware of it [however, after the fifteenth of the month, when people are surely aware whether or not the month had been intercalated, this would be considered contradictory and would void the testimony]. If, however, one says, on the third, and the other says, on the fifth, [we do not say that one was unaware that the last two months were intercalated; even regarding the first month we only do so until the fifteenth of the month and therefore] their testimony is void. If one testifies, [It happened during] the second hour [of the day] while the other testifies [it happened during] the third hour, their evidence is valid. But if one says, at three, and the other says, at five, their testimony [is considered contradictory and] is void.

רבנו עובדיה מברטנורא

הזמה אלא כשאר בדיקות שאינן אלא לעשות העדות מוכחשת שמא לא יאמר האחד כדברי חברו. והוא והן יהיו פטורים: **את מי עבד**. לפטור. או למרקוליס: **ובמה עבד**. בזבוח. או בהשתחויה: **בן זכאי**. ר' יוחנן בן זכאי. ותלמיד דן לפני רבו היה באותו שעה. לכך קוראו בן זכאי: **בעוקצי תאנים**. שהיו מעידים עליו שהרגו תחת התאנה. ובדק בן זכאי תאינה זו עוקציה דקים או גסים. עוקץ ענב הפרי מקום חבורו לאילן: **אמר אחד איני יודע עדותן בטלה**. דשוב אי אתה יכול להזימן באותה חקירה. וכל זמן שאי אפשר לקיים תורת הזמה באחד מן העדים. כל העדות בטלה ואפילו דן מאה. דאין העדים נעשים זוממים עד שיוזמו כולן: **בדיקות**. אפילו אמרו כולן אין אנו יודעים. מצות הזמה ראויה להתקיים. דאין הזמה תלויה אלא בחקירה לומר עמנו הייתם באותה שעה במקום אחר: **עדותן בטלה**. כל עדותן בטלה שבגמ' הוא והן פטורי: **ג שזה יודע בעבורו של חרש**. זה שאמר בשני' ידע שהחדש שעבר מלא היה ויום ראשון של חרש שהוא יום ל' מחדש שעבר היה ודוקא עד חצי החדש אבל מחצי החדש ואילך עדותן בטלה שחוק' אין עובר חצי החדש עד שכל העולם יודעים. מתי קרשו בית דין החדש: ר' יהודה **אומר קיימת**. דעביד אינש דטעי

התרייתם בו. העובד עבודה זרה, את מי עבד, ובמה עבד: **ב כל המרבה בבדיקות**, הרי זה משובח. מעשה ובדק בן זכאי בעקצי תאנים. ומה בין חקירות לבדיקות. חקירות, אחד אומר איני יודע, עדותן בטלה. בבדיקות, אחד אומר איני יודע ואפלו שנים אומרים אין אנו יודעין, עדותן קיימת. אחד חקירות ואחד בבדיקות, בזמן שמכחישין זה את זה, עדותן בטלה: **ג אחד אומר בשנים בחדש ואחד אומר בשלשה בחדש**, עדותן קיימת, שזה יודע בעבורו של חדש וזה אינו יודע בעבורו של חדש. אחד אומר בשלשה ואחד אומר בחמשה, עדותן בטלה. אחד אומר בשתי שעות ואחד אומר בשלש שעות, עדותן קיימת. אחד אומר בשלש ואחד אומר בחמש, עדותן

Rabbi Yehudah [argues and] says: [One can make a mistake of two hours, as well, and their evidence is still] valid. But, if one says, at five, and the other says, at seven, [even Rabbi Yehudah agrees that] their evidence is invalid, for at five, the sun is to the east, while at seven, the sun is to the west. (4) After this, the second [witness] is admitted and [likewise] examined. If their testimonies correspond, they [the judges] open [the proceedings with arguments] in favor [of the accused]. If one of the witnesses says, I have something to say in his favor; or one of the disciples says, I have an argument against him, he is silenced. But if one of the disciples (see Mishnah above 4:4) says, I have an argument in his favor, he is brought up and seated with them, and does not descend from there all that day [even if there is no substance to his argument. If he would be forced to descend, this would embarrass him

and discourage finding arguments in favor of the defendant]. If there is substance to his argument, he is heard [and does not descend from there]. And even if he [the accused] himself says, I can present an argument for my acquittal, he is heard, provided that there is substance to his statement. (5) If they find him not guilty, he is acquitted; if not, they postpone the verdict until the following day. They [the judges] pair off, practicing moderation in food, and abstaining totally from wine the entire day, and they [each pair] discuss the case [the rest of the day and] throughout the night. Early the next morning, they assemble in court. He who favors acquittal states, I declared him innocent [yesterday] and stand by my opinion. While he who argued in favor of conviction states, I declared him guilty and stand by my opinion. One who [previously] argued for conviction may now argue for acquittal, but one who [previously] argued for acquittal, may not reverse himself and argue for conviction. If they [didn't remember their previous argument or they] made a mistake [as to their previous vote], the two judicial scribes remind them. If they find him not guilty, they acquit him. If not, they take a vote. If

רבנו עובדיה מברטנורא

כולי האי: חמה במזרח. ממקום זריחת החמה עד אמצע הרקיע קרוי מזרח. ומאמצע הרקיע עד מקום השקיעה קרוי מערב: ד נמצאו דבריהם מכוננים. ומעתה צריכין לישא וליתן בדבר: פותחין בזכות. אם לא עברת אל תירא: אמר אחד מן העדים יש לי ללמוד עליו זכות. אפילו זכות. וכל שכן חובה משתקים אותו דכתיב (במדבר לה) ועד אחד לא יענה. בין לזכות. בין לחובה: אמר אחד מן התלמידים. היושבים לפני הדיינים יש לי ללמד עליו חובה: משתקין אותו. דכתיב (שם) ועד א' לא יענה בנפש למות. למות הוא דאינו עונה. הא לזכות עונה: אינו יורד משם כל היום. ואפילו שאין ממש בדבריו. אבל יש ממש בדבריו אינו יורד משם לעולם: ה מעבירין אותו למחר. מעבירין את הדין

בטלה. רבי יהודה אומר, קיימת. אחד אומר בחמש ואחד אומר בשבע, עדותן בטלה, שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב: ד ואחר כך מכניסין את השני ובודקין אותו. אם נמצאו דבריהם מכוננים, פותחין בזכות. אמר אחד מן העדים יש לי ללמד עליו זכות, או אחד מן התלמידים יש לי ללמד עליו חובה, משתקין אותו. אמר אחד מן התלמידים יש לי ללמד [עליו] זכות, מעלין אותו ומושיבין אותו ביניהן ולא היה יורד משם כל היום כלו. אם יש ממש בדבריו, שומעין לו. ואפילו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות, שומעין לו, ובלבד שיש ממש בדבריו: ה אם נמצאו לו זכות, פטרוהו. ואם לאו, מעבירין דינו למחר. היו מזדוגין זוגות זוגות, וממעטין במאכל, ולא היו שותין יין כל היום, ונושאים ונותנים כל הלילה, ולמחרת משפמיין ובאין לבית דין. המזכה אומר אני מזכה ומזכה אני במקומי, והמחייב אומר אני מחייב ומחייב אני במקומי. המלמד חובה מלמד זכות, אבל המלמד זכות אינו יכול לחזור וללמד חובה. טעו בדבר, שני סופרי הדיינים מזכירין אותן. אם נמצאו לו זכות, פטרוהו. ואם לאו, עומדים למנין.

twelve acquit and eleven convict, he is acquitted [since a majority of one is sufficient for acquittal]. If twelve convict and eleven acquit [the necessary majority of two in order to convict does not exist], or even if eleven convict and eleven acquit and one says, I do not know [we don't combine the "I don't know" to those who acquit (Tosfot Yom Tov)], or even if twenty-two acquit or condemn and a single one says, I do not

know [this is not considered as participating in the vote and thus the necessary court of twenty-three did not judge this case; as a result, in these three cases] they add judges. Up to what number may be added? [They are added] by twos [and if they split their vote and thus, there still is no majority of one to acquit or a majority of two to convict, they continue adding] up to the limit of seventy-one. If thirty-six acquit and thirty-five convict, he is acquitted. But if thirty-six convict and thirty-five acquit, the two sides debate the case until one of those who convict agrees with the view of those who are for acquittal.

רבנו עובדיה מברטנורא

עד למחר משום הלנת הדין: **שנים עשר מחייבין**. ואחד עשר מוזכין. והטייתך לרעה ע"פ אחד ליתא להכך יוסיפו הדיינים: ואפילו שנים ועשרים מוזכין או מחייבין ואחד אומר איני יודע. יוסיפו דיינים. דהאי דאמר איני יודע כמאן דליתיה דמי. ואין דגין ד"ג. לא לזכות ולא לחובה. בפחות משלשה ועשרים: **שנים שנים**. אם נתחלקו השנים שהוסיפו זה לכאן וזה לכאן דאבתי ליכא הטיה לא לטובה ע"פ א' ולא לרעה ע"פ שנים. צריך להוסיף עוד שנים וכן עד שבעים ואחד: **עד שיראה אחד מן המחייבים דברי המוזכין**. דאיכא הטיה לטובה ע"פ אחד. וה"ה אם יראה אחד מן המזכים דברי המחייבים דבשעת גמר דין קיימא לן דאף המלמד זכות יכול ללמד חובה. והאי דלא תני או עד שיראה אחד מן המוזכין דברי המחייבין דתנא אזכות קמהדר:

Gemara Sanhedrin 41b

גמרא סנהדרין דף מ"א:

And Rabbi Acha bar Chanina said in the name of Rabbi Assi, who, in turn, said in the name of Rabbi Yochanan: Until when may one recite the blessing over the New Moon [which concludes with: "Blessed are You O Lord, Who renews the month"]? Until its concavity is filled [after which time it is no longer in a stage of renewal]. And how long is that? Said Rabbi Yaakov bar Idi in the name of Rabbi Yehudah: Seven days. The Nehardians said: Sixteen [days]. And both agree with Rabbi Yochanan [that it is recited until its concavity is filled], but one [of them] explains it to mean until it is as a strung bow [i.e., a half moon], while the other [explains], until it is as a sieve [completely round]. Said Rabbi Acha bar Difti to Ravina: But [from the seventh day and

שנים עשר מוזכין ואחד עשר מחייבין, זכאי. שנים עשר מחייבין ואחד עשר מוזכין, ואפילו אחד עשר מוזכין ואחד עשר מחייבין ואחד אומר איני יודע, ואפילו עשרים ושנים מוזכין או מחייבין ואחד אומר איני יודע, יוסיפו הדיינים. עד כמה מוסיפין, שנים שנים עד שבעים ואחד. שלשים וששה מוזכין ושלשים וחמשה מחייבין, זכאי. שלשים וששה מחייבין ושלשים וחמשה מוזכין, דגין אלו כנגד אלו עד שיראה אחד מן המחייבין דברי המוזכין:

אמר רבי אחא בר חנינא אמר רב אסי אמר רבי יוחנן עד כמה מברכין על החדש עד שתתמלא פגמתה. וכמה אמר רבי יעקב בר אידי אמר רב יהודה עד שבעה. נהרדעי אמרי עד ששה עשר. ותרוייהו כרבי יוחנן סבירא להו הא למיהוי כי יתירא הא למיהוי כי נפיא. אמר ליה רב אחא מדפתי לרבינא וליבריך

onward] let him recite the blessing of: “Who is Good and does good,” [which is recited if, for example, one made a blessing over some type of food and then is served the same variety of food but of a superior quality; here, too, the New Moon is growing greater even after the seventh day]? He replied [by asking]: But, when it is growing smaller, do [we consider this as bad so that] we recite the blessing of Blessed be the True Judge? [Thus, this too, is not considered a major benefit that requires a blessing.] But why should both not be recited? For this is a regular occurrence [and thus, it is considered neither better when filling, nor worse when growing smaller]. And Rabbi Acha bar Chanina said in the name of Rabbi Assi who, in turn, said in the name of Rabbi Yochanan: Whoever recites the blessing over the New Moon in its proper time welcomes it as if it were the presence of

the *Shekhinah*: For it is written here [regarding the renewal of the month]: “**This** month [shall be for you the beginning of months].” (Exodus 12:2) And it is also written: “**This** is my God and I will glorify Him. (ibid. 15:2) It was taught in the school of Rabbi Yishmael: If Israel would not have merited [any other *mitzvot*] only [this *mitzvah*] to greet the presence of their Heavenly Father once a month, this would have been sufficient. Said Abaye [since he welcomes, as it were, the presence of the *Shekhinah*]: Therefore, we must recite the blessing standing. But Mereimar and Mar Zutra allowed themselves to be carried on shoulders when reciting the blessing. Rabbi Acha said to Rabbi Ashi: In the west, they recited the blessing: Blessed be He Who renews the month. He said to him: This even the women recite. Rather, [we recite] in accordance with Rabbi Yehudah. Rabbi Yehudah said: Blessed [are You, O Lord our God, King of the Universe] Who created the Heavens with His word and with the breath of His mouth, all their host. A decree and a schedule did He give to them that they should not altar their ordinance. They rejoice and are glad to do the will of their Creator. The workers of truth whose work is truth [never changing their task]. And to the moon, He declared, that it should renew itself as a crown of beauty for those whom He sustains from the womb [i.e., Israel (see Isaiah 46:3)] and who will, like it, be renewed in the future and glorify their Maker for the name of His glorious kingdom. Blessed are You, O Lord, Who renews the month.

הטוב והמטיב. אמר ליה אטו כי חסר מי מברכין דין האמת דלברך הטוב והמטיב. ולברכנהו לתרוייהו כיון דהיינו אורחיה לא מברכין. ואמר רב אחא בר חנינא אמר רב אסי אמר רבי יוחנן כל המברך על החדש בזמנו כאלו מקבל פני שכינה כתיב הכא (שמות י"ב) החדש הזה וכתוב התם (שם ט"ו) זה אלי ואנוהו. תנא דבי רבי ישמעאל אלמלא לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמים כל חדש וחדש דין. אמר אביי הלכך גימרינהו מעומד. מרימר ומר זוטרא מכתפי אהדדי ומברכי. אמר ליה רב אחא לרב אשי במערבא מברכי ברוך מחדש חדשים. אמר ליה האי נשי דידן גמי מברכי אלא כדרב יהודה דאמר רב יהודה ברוך אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל צבאם חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם ששים ושמיים לעשות רצון קונם פועלי אמת שפעולתם אמת ולבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהן עתידין להתחדש כמותה ולפאר ליוצרים על שם כבוד מלכותו ברוך אתה ה' מחדש חדשים:

זוהר נשא דף קכ"ה ע"ב

רבי חזקיה פתח (תהלים קכ"ב) אֲשַׁתֵּךְ כְּגִפֵּן פּוֹרִיָה וְגוֹמֵר. מה גִּפֵּן לא מְקַבֵּל עֲלֶיהָ אֵלָּא מוֹדִידָה כִּד אֲתַתָּא דִּישְׂרָאֵל קִיּוּמָא בְּהָא גּוֹנָא דְלָא מְקַבֵּלָא עֲלֶיהָ אֵלָּא הוּוּא בְר זוּגָה כְּשִׁפְנִינָא (נ"א כְּתוּרָא) דָּא דְלָא מְקַבֵּלָא אֵלָּא הוּוּא בְר זוּגָה. ועל דא כְּגִפֵּן פּוֹרִיָה בִּירְכַתִּי בִּיתְדָךְ. מהו פּוֹרִיָה כְּמָה דָּאֵת אָמַר (דברים כ"ט) פּוֹרִיָה רֵאשׁ פּוֹרִיָה פּוֹרְתָת דְּאִפִּיקַת עֲנַפִּים לְכָל סַמְרָא. וְאֵן בִּירְכַתִּי בִּיתְדָךְ וְלָא לְבַר כְּשׁוּקָא בְּגִין דְּלָא תִּיתִי לְשַׁקְרָא בְּבִרְיָת עֲלָאָה וְשַׁלְמָה אָמַר (משלי ב') הַעֲזוּבָת אֵלּוּף נַעֲוִירָה וְאֵת בְּרִית אֱלֹהֵיהָ שְׂכַחָה מֵאֵן בְּרִית אֱלֹהֵיהָ הוּוּא אֵתֵר דְּאִקְרִי בְרִית וְהִיא אֲתַקְשְׂרָא בִּיהָ בְּגִין כִּד בִּירְכַתִּי בִּיתְדָךְ. אָמַר רבי חזקיה תוּנְבָא לִיתִי עַל הוּוּא בְר נֶשׁ דְּשִׁבְק לֹאֲנַתְתִּיהָ. דִּיתְחִזִּי מִשְׁעָרָא דְרִישָׁא לְבַר. וְדָא הוּוּא חַד מֵאִינוּן אֲנִיעוּתָא דְבִיתָא. וְאֲתַתָּא דְּאִפִּיקַת מִשְׁעָרָא דְרִישָׁא לְבַר לֹאֲתַתְקֵנָא בִּיהָ גְרָים מִסְכְּנוֹתָא לְבִיתָא וְגָרִים לְבְנָהָא דְלָא יִתְחַשְׁבוּן בְּדָרָא וְגָרִים מְלָה אַחְרָא דְשָׂרְיָא בְּבִיתָא מֵאֵן גְרָים דָּא הוּוּא שְׁעָרָא דְאֲתַחֲזִי מְרִישָׁה לְבַר. וְמָה בְּבִיתָא הָאִי כָּל שְׁפָן כְּשׁוּקָא וְכָל שְׁפָן חֲצִיפּוּתָא אַחְרָא וְכְּגִין כִּד אֲשַׁתֵּךְ כְּגִפֵּן פּוֹרִיָה בִּירְכַתִּי בִּיתְדָךְ אָמַר רבי יהוּדָא שְׁעָרָא דְרִישָׁא דְאֲתַתָּא דְאֲתַלְטְיָא גְרָים שְׁעָרָא אַחְרָא לֹאֲתַלְטְיָא וְלֹאֲפִנְמָא לָהּ בְּגִין כִּד בְּעִיָא אֲתַתָּא דְאִפִּילוּ מְסִירִי דְבִיתָא לָא יִחְמוּן שְׁעָרָא חַד מְרִישָׁה כָּל שְׁפָן לְבַר. תָּא חֲזִי כְּמָה בְּדַכּוּרָא שְׁעָרָא הוּוּא חוּמְרָא דְכָלָא חֲכִי נְמִי לְנוֹקְבָא. פּוֹק חֲמִי כְּמָה פְּגִימוּ גְרָים הוּוּא שְׁעָרָא דְאֲתַתָּא. גְרָים לְעִילָא גְרָים לְתַתָּא גְרָים לְבַעֲלָה דְאֲתַלְטְיָא גְרָים מִסְכְּנוֹתָא גְרָים מְלָה אַחְרָא בְּבִיתָא גְרָים דִּיסְתְּלִיק חֲשִׁיבוּתָא מִבְּנָהָא. רַחֲמֵנָא וְלִישׁוּבָן מִחֲצִיפּוּ דִילְהוּן. ועל דא בְּעִיָא אֲתַתָּא לֹאֲתַכְסִּיָא בְּזִיווּהִי דְבִיתָא וְאִי עֲבַדַת כֵּן מָה כְּתִיב (תהלים קכ"א) בְּגִיד כְּשִׁתִּילִי יָתִים. מהו כְּשִׁתִּילִי יָתִים. מה זִית דָּא בִּין בְּסַתְנָא בִּין בְּקִיּוּטָא לָא אֲתַאבִּידוּ מִרְפוּי וְתִדִּיר אֲשַׁתְּכַח בִּיהָ חֲשִׁיבוּת יִתִיר עַל שְׂאֵר אֵילָנוּ. כִּד בְּנָהָא יִסְתְּלִקוּן בְּחֲשִׁיבוּ עַל שְׂאֵר בְּנֵי עֲלָמָא וְלָא עוּד אֵלָּא דְבַעֲלָה מִתְבָּרַךְ בְּכָלָא בְּכַרְבָּאָן דְלְעִילָא בְּכַרְבָּאָן דְלְתַתָּא בְּעוּתְרָא בְּבִין בְּבִין בְּגִין. הָדָא הוּוּא דְכְּתִיב (שם) הִנֵּה כִּי כֵן יְבוֹרֵךְ גֹּבֵר יָרָא יי. וְכְּתִיב יְבָרְכֵךְ יי מִצִּיּוֹן וְרָאָה כְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כֵּל יָמֵי חַיֶּיךָ וְרָאָה בְּנִים לְבְנֶיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל (יִשְׂרָאֵל סְבָא קְדִישָׁא):

Yosef le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

Sefer HaCharedim, 62

מוסר

מספר חסידים סימן ס"ב

“Fortunate is the man who fears the Lord; he greatly desires His commandments.” (Psalms 112:1) Our Rabbis expound this (Avodah Zarah 19a) as follows: Fortunate is he who repents while he is a man, that is, while he is still young and strong, while his evil inclination urges him on, but he overpowers it. “He greatly desires His commandments”

— and not the reward for His commandments. And this is what is taught in the Mishnah: “Do not be like servants who serve their master in order to be rewarded.” (Avot 1:3) A person should always regard himself as having already received his reward. He should think to himself something like this: If only, in all my days, I would be able to correct that which I have

(תהלים קיב) אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת ה' בְּמִצְוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד. דְּרִשׁוּ רְבוּתֵינוּ אֲשֶׁרִי הָעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה כְּשֶׁהוּא אִישׁ כְּלוֹמֵר שֶׁהוּא בְּבַחְרוּתוֹ וּבְעוּזוֹ שִׁיבְרוּ תוֹקְפוֹ וְהוּא מִתְגַּבֵּר עָלָיו. בְּמִצְוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד וְלֹא בְּשִׂכְר מִצְוֹתָיו וְהִינּוּ דִתְנֵן אֵל תְּהִי כְּעַבְדִּים הַמְשֻׁמְשִׁים אֶת הָרֵב עַל מְנַת לְקַבֵּל פֶּרֶס וְשִׂכְר. לְעוֹלָם יִחְשׁוּב אָדָם כְּאֵלוֹ קֶבֶל שְׂכָרוֹ וְיִשִּׁים אֵל לְבוֹ כְּדַבְרִים אֱלוֹ מִי יִתֵּן שִׁבְכָל

wronged! I do not deserve any reward for anything that I do, for all my good deeds do not succeed in compensating for all my sins. If only they would help me by preventing me from standing to be judged! Even if a person is completely righteous and has never done any evil, he does not deserve any reward; for even if he were to live two thousand years, he could not repay even one of the tiniest

kindnesses that the Holy One, Blessed is He, performs for him.

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 7

(1) The Sages praised those who recite songs from the book of Psalms every day, from [the beginning of] “A song of praise by David (Chapter 145, known as *ashrei*) until the end of the book. It has become the custom to read verses before and after them. And they instituted a blessing before the songs, namely, “ברוך שאמר — Blessed is He Who spoke ...” and after them, namely, “ישתבח” — May Your Name be blessed ...” After that, he recites the blessings for the recitation of the Shema and then he recites the Shema. (2) In

some places, it has become customary to read the Song of the Sea [אז ישיר] every day after the reciting of the blessing of “ישתבח” — May Your Name be blessed,” followed by the blessings for the Shema. In some places, they read the song of Ha'azinu (Deuteronomy 32).

There are individuals who read both these songs. It is all according to the custom.

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק ז

א שבוחו חכמים למי שקורא זמירות מספר תהלים בכל יום ויום מתהלה לדוד עד סוף הספר. וכבר נהגו לקרות פסוקים לפנייהם ולאחרייהם ותקנו ברכה לפני הזמירות והיא ברוך שאמר וברכה לאחרייהם והיא ישתבח. ואחר כך מברך על קריאת שמע וקורא קריאת שמע: ב יש מקומות שנהגו בהן לקרוא בכל יום אחר שמברכין ישתבח שירת הים ואחר כך מברכין על שמע. ויש מקומות שקורין שירת האזינו ויש יחידים שקורין שתי השירות הכל לפי המנהג:

NASO FOR THURSDAY

TORAH

נשא ליום חמישי

תורה

כיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אחרונה דשם ב'ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

מב ומניני זרעית בני מררי
לזרעיתיהון לבית אבהתהון:
מג מבר תלתין שנין ולעלא

מב ופקודי משפחת בני מררי למשפחתם
לבית אבתם: מג מן שלשים שנה ומעלה

(42) The tally of the families of the sons of Merari, according to their families and their fathers' household. (43) From the age of thirty years and upwards, until